

Koloh Gábor

BÚVÓISTEN

Hol nem kerestelek, édeskeserűm?
Te valósnak jobban remélt, mint hitt!
Szabadkoznék, hogy voltál már derűm,
de a mindig tűnő tőled mind messzebb vitt.

Oda, ahol fagyosságod nem kibírhatatlan,
ridegséged tapasztalata is emlék.
Mennyire akartalak, ó, leírhatatlan,
verseimet, Isten, bár elővennéd!

Hogy mondhatják, hogy nem felejtesz?
Mi engedett eloldódni tőlem? Ima,
rossz, felcserélt szavakkal? Hová rejtessz
szemed elől? Mutass rá, hol a hiba!

Nem hagysz időt Isten, a befejezett munkára
és szükségtelen is bármilyen engedmény.
Elég volt. Aludjunk. Gondoltunk a halálra.
Ha meggondolom, ez is nagy eredmény.

BOGOROGYICA

Nyúzott ikonképét heverem, pedig
a város összes templomába úgy éltük
bele magunkat, hogy csak értő szemmel
figyeljük, de nehogy bevonjon, hiszen értük

nem magunk miatt voltunk ott, mégis
micsoda ikonok ezek a múzeumok meredt falán!
Vizslattam, én lator, a sárga palástost,
a megragadható önigazolást, mert azt talán

érzékeltetnem sem kell, hogy ebben
az e- és túlvilági történetben a mérce
bár egészen magas is lehet, de éppen
csak átcsúszni sem kevésbé gyötrelmes. Mégse

és mégse és mégse hevertem ki azóta
mint fél-ázsiai madonnák fél-éber hordozója,
hogy lehet bár akármily bőséges ez a semmi-egész:
hol van, ki világlík a ténytől, de legalább tudója?

HAJNALI DECEMBER

A redőny mögött, amit lassan fel is húzhatnánk,
az apró, vásznat szabdaló forma lyukakon át,
egész pontosan csak a túlsó utca házai mögött,
egy fenyő ágai között szűri be és hagyja a szobát

a kinti ébredéssel finoman párhuzamba vonva,
szabad, önálló és érett megfontolásomban bízva
a hajnalból ütemesen reggellé színesedő téli nap
és ma, pont ma nem mondok ellent, bár ez ritka

újabbán, hogy ilyenkor egészen kipihenve
csak hallgatom, hogy szaggatja fel ezt a gyorsan
pirosuló-sárgálló-kékellő eget a varjak csapta
ütemes, karcos károgás. Ma végre úgy voltam

újra itthon, nem is tudom hány év után megint,
hogy nem kell igyekeznem sehová. Elég ha
a decemberi nap ütemét követem fekvésemben
és ébredésemben és sétáimban – még ha

épp az ehhez fogható hajnalok és reggelek
vonják ki énem mélyéről vastag kötéllel, erővel
a pillanatképeket, amiket agyam rögzített, hogy
jelentékenységében még sokáig bőven

átszöjje álmaimat, rossz ébredéseimet, magamat,
gyomromat emésztgessen itt rajta, tudom is meddig,
mintha eseti kézremegésem nem árulna el amúgy.
Gyanút kelt, tartózkodó légkört von körém, pedig

természetes, ha sokat akar érteni az énem
ezekből az épp elkapott reggelek apropóján
harminc év folytonos ráismerése mellett is abból,
ami úgy van, hogy nincs, de volt pár ilyen korai órán.